

Прилог познавању куле Јанковић Стојана

У сјеверозападном дијелу села Ислама Грчког у Равним Котарима, с лијеве стране цесте за сусједно село Ислам Латински, налазе се црква Св. Ђурђа и јединствен комплекс стамбених и господарских зграда које становништво овог краја зове Кулом Јанковић Стојана или Дворима Јанковића. Овај је комплекс некоћ био у посједу племените обитељи Митровић (Јанковић), а данас је у посједу њихових насљедника из обитељи Десница.

Кула је смјештена на благој падини уз руб поља, а црква на тјемени брежуљка сјевероисточно од Куле који доминира ширим околним простором. С овог мјеста поглед у даљину највише сеже у смијеру запада и сјевера . Западно се виде села Поличнк и Суховаре, а сјеверозападно и сјеверно, села Ислам Латински, Рупаљ, Радовин и Сливница, изнад којих се у позадини уздиже велебна планина Велебит. Стратешка позиција мјеста и визуална прегледност околним подручјем били су важни фактори што се управо овуда у раном новом вијеку утврдило гранично подручје између Османског Царства и Млетачке Републике.

Комплекс стамбених и господарских зграда које чине данашње Дворе Јанковића (Десница) заузима површину од око 4500m². Комплекс у тлоцрту затвара честицу приближно правоугаоног облика ограђену са свих страна високим каменим зидовима. Састоји се од стамбеног дијела који обухвата три крила комплекса, источно, сјевероисточно и југозападно, унутрашњег дворишта, три господарска крила на сјеверозападу, сјевероистоку и југоистоку, предњег дворишта и оградног зида. Главни улаз у комплекс зграда налази се на југоисточној страни стамбене зграде која се зове стара кућа. Прва просторија кад се уђе у ову зграду назива се стража Из страже се лијево улази у стамбени дио у јужном углу комплекса која се зове сала, десно се улази у приземље старе куће, а право у унутрашње двориште, одакле се даље улази у остале дијелове комплекса. Југонсточно од сале налази се дио који се зове кула, а сјеверозападно је нови стан. Простор унутрашњег дворишта зидом је подијељен у два дијела. Југозападни дио доворишта везан је уз стамбене објекте, а сјеверонсточно дио уз господарске зграде. Стара кућа је једина двокатница у комплексу, док су све друге зграде једнокатнице или приземнице. Висину старе куће прелази једино дио куле, дограђен у периоду од 1933. до 1934. године, који је обликован у псеудофортификацијским формама.

Комплекс Куле Јанковића зидан је локалним каменом. Комади камења полагани су у вапнени морт, без строгог услојавања и финог клесања камених блокова. Тек су поједини крупнији камени блокови постављени на кутовима зграда финије обрађени. У зидове старе куће и куле уграђено је више сполија. Најинтересантнији је уломак монументалног античког ступа од црвеног египатског гранита који је уграђен у сјевероисточни угао куле. Овакви ступови код нас се јављају на луксузним античким здањима попут перистила Диоклецијанове палате у Сплиту, базилике на Манастиринама у Солину (у секундарној употреби) и античком форуму у Задру [1]. Један сполир неидентификоване изворне намјене, налази се у зиду старе куће десно од главних врата. С унутрашње стране зида старе куће, међу камењем се виде узидани бројни уломци старије купе каналице и разне грађене цигле [2]. На прочелној фасади старе куће, у разини првог ката, постоји више отвора у функцији пушкарница.

Истакнут положај у крајолику и повољни увјети за живот људи, утјецали су да је ово мјесто било насељавано још од праисторијског доба. Извор питке воде зван Клокотуша, који се налази на око четрдесет метара сјеверно од Куле Јанковића. Придонио је атрактивности мјеста за становање. Вода на овом извору не пресушује ни у најсушнијим раздобљима. На једном платоу падине према пољу, десно од пута којим се са сјеверне стране приступа Клокотуши, проналажени су уломци керамичких посуда из праисторијског доба [3]. Ови уломци керамичких посуда из праисторијског доба проналажени су и у башги уз саму Клокотушу. Могуће је да је заравњени плато који се простира изнад Клокотуше у смјеру цркве, гумна и комплекса Куле Јанковића, насеобински плато из бронзаног доба. Западно од комплекса Куле, као случајни налази, пронађене су двије камене сјекире с рупом за насађивање на држалицу, које се оквирно датирају од краја неолита до раног бронзаног доба [4].

У близини комплекса Куле Јанковића пронађена је глава бронзаног кипа кентаура који се датира у 2. или 3. вијек [5]. Висина сачуваног дијела кипа износи 16,5 cm. Ријеч је о римској бронзаној копији насталој по узору на мраморни кип *Старог кентаура* који је пронађен у Хадријановој вили у Тиволију заједно с још једним кипом

Младог кентаура

. Кипове кентаура из Тиволија израдили су вјеројатно у 2. вијеку, скулптори Аристеј и Папија из Афродизија на Кипру [6]. Такођер је могуће да је бронзани кип скулптура из Ислама Грчког настао по узору на нрку другу сличну, али непознату римску копију кипа кентаура из класичног или хеленистичког доба. Кипови кентаура били су чест мотив којим су се украшавале ладањске римске виле и њихови вртови [7]. Кентаури, сатири и силени припадају дионизијском кругу мотива, а доводили су се у уску везу с култовима плодности. Проналазак главе кентаура у близини Куле Јанковића, указује на могућност постојања луксузне виле (

villae rusticae

) на овом мјесту у вријеме антике.

Претпоставља се да су објекти ладањског карактера, на подручју Ислама Грчког постојали и у средњем вијеку. Управо се на локалитет данашње Куле Јанковића, на темељу једног средњовјековног документа који се сачувао у пријепису из 17. вијека, убицира ладањска кућа нинског бискупа [8]. Ријеч је о исправи од 25. јуна 1272. године којом угарски краљ Стјепан потврђује даровницу бана Роланда од 16. августа 1266. године о давању посједа званог Четиглавац (*Chetiglauaz*) нинском бискупу Сансону [9]. Уз ову исправу постоји и топографска скица посједа с главним међашима међу којима је и кућа споменутог бискупа. Међутим, с обзиром на тренутно стање истражености, за сада је тешко судити о убикацији овог објекта.

Подручје Ислама припојено је Османском Царству почетком Кипарског рата 1570. године [10]. Оно је тада постало гранично подручје према Млетачкој Републици, стога су Османлије приступиле његовом утврђивању, а изграђеној тврђави надјенули су име *Sedd-i Islam*

, што у пријеводу значи

бедем ислама

[11]. Евлија Челеби, османски путописац из 17. вијека, пише да је овај град из темеља подигао Гази Хусрев-бег. Међутим готово је сигурно да су Османлије приликом његове градње искористили инфраструктуру једног старијег утврђења које су адаптирали и прилагодили својим потребама [12]. Град *Sedd-i Islam* постао је крајем 16. и почетком 17. вијека јако гранично војно утврђење, а број чланова посаде у тврђави је знатно увећан до средине 16. вијека [13]. Осим ове тврђаве османски извори на подручју Ислама биљеже постојање још једног утврђења које се звало

Јокали кула

. У склопу ове куле постојала је џамија [14]. Претпоставља се да се Јокали кула налазила на мјесту данашње Куле Јанковића, међутим и у овом случају тренутно стање истражености не допушта сигурну убикацију [15]. Османска управа Исламом потраја је до 1647. године, када је овим подручјем завладала Млетачка Република.

Антонио Барбаро, млетачки генерални провидур за Далмацију, даровао је 1670. године Стојану Митровићу (Јанковићу), за заслуге стечене у рату против Османлија, куће н 400 гоњала земље на подручју Ислама [16]. Дароване куће претходно су биле у посједу Јусуф аге Тунића [17]. Сматра се да се ове куће нису налазиле на мјесту данашње Куле Јанковића [18].

Први обимни извор информација о комплексу зграда на мјесту Куле Јанковића је први

стабилни аустријски катастар, тзв. Францискански катастар [19]. Катастарска општина Ислам Грчки припадала је Обровачком котару, тј. Задарском округу, а њен катастарски план исцртан је 1826. године. Кула Јанковића је уцртана на листу IV (*Fog. IV*) катастарског плана ове катастарске општине [20]. Смјештена је на крајњем сјевероисточном дијелу села Ислама Грчког који је тада носио назив Дубрава (*Dubrava*).

) . Стамбено-господарски комплекс зграда које су тада чиниле Кулу Јанковића и господарска намјена околних површина незнатно су се разликовали од данашњег стања. У то је вријеме цијели посјед био у власништву Деде Мигровић (Јанковић) Ђурђа (*Dede Mitrovich Giorgio*).

) .

Честица зграда на мјесту данашње Куле Јанковића, на францисканском катастарском плану означене су бројем 35. У Уписнику честица зграда (*Protocollo delle particelle degli edifizj*) под овим бројем у рубрици описа зграде (*Qualità delle case degli Edifizj*) стоји да је ријеч о кући за становање на два ката, два дворишта, једној штали и кући за послугу [21]. Три архитектонске цјелине комплекса виде се и на катастарском плану. Ови објекти су били међусобно повезани и чинили су јединствен комплекс који је у тлоцрту имао приближно правоугаони облик. Зграда која се налазила у самом средишту комплекса дијелила је двориште на два дијела. Судећи на темељу данашње намјене простора у кули Јанковића, може се претпоставити да је југозападни дио комплекса с францисканског катастарског плана користила за становање племенита фамилија Митровић (Јанковић), а сјевероисточни дио њихова послуга, док је објект у средини вјероватно коришћен као штала. Објекти на мјесту данашње зграде која се зове *кмар* и сусједне јој *појате* у сјевероисточном дијелу Куле Јанковића у то вријеме још нису постојали. Крајња линија комплекса тада је ишла отприлике средином данашњег сјевероисточног дијела дворишта.

У вријеме израде францисканског катастра није постојао ни високи камени зид који је стамбене зграде и штапу повезао у једну цјелину с господарским зградама у дворишту. Цеста према Исламу Латинском тада је пролазила западно од цркве Св. Ђурђа (кат. чест. земљишта бр. 2272). У авлију данашњег комплекса Куле Јанковића, ова је цеста улазила на мјесту главног улаза, а излазила на мјесту врата на сјевероисточном зиду којима се приступа гумну и цркви. Лијево од данашњег улаза, на мјесту објекта званог *ортуланица*, тада је постојала штала са засебним двориштем (кат. чест. зграде бр. 39) која се пружала читавом дужином тог дијела данашњег југонточног зида авлије. Ова зграда је

срушена између 1827. и 1879. године, у периоду од настанка до реамбулације францисканског катастра, када је на њеном источном дијелу, уз главни улаз, била подигнута ортуланица. На францисканском катастарском плану, насупрот штале, с десне стране споменуте цесте, уцртан је још један господарски објект с двориштем (кат. чест. зграде бр. 38). Овај објект налазио се на мјесту појате десно од врата на сјевероисточном зиду Куле Јанковића.

Када су штала (кат. чест. зграде бр. 39) и објект за господарску намјену (кат. чест. зграде бр. 38), између 1827. и 1879. године, постали зидом повезани са стамбеним комплексом (кат. чест. зграде бр. 35), траса цесте за Ислам Латински (кат. чест. земљишта бр. 2272) премјештена је источно од овог зида. Новотрасирани дио цесте, на углу југоисточног и сјевероисточног зида данашње авлије, рачвао се у два крака. Један крак је пролазио испред, а други иза цркве и гробља (кат. чест. земљишта бр. 227211). Траса овог другог крака, траса је данашње цесте за Ислам Латински. Приликом ове препарцелације поништено је гумно (кат. чест. земљишта бр. 919/1) које се налазило сјевероисточно од објекта за господарску намјену (кат. чест. зграде бр. 38), а јужно од цркве (кат. чест. зграде 36). Данашње гумно саграђено је западно од њега.

У периоду од настанка до реамбулације францисканског катастра десила се још једна битна препарцелација земљишта на мјесту данашње Куле Јанковића. Главна цеста којом је Ислам Грчки био повезан са Задром (кат. чест. земљишта бр. 2280) пролазила је испред самог стамбеног комплекса, а код објекта за господарску намјену (кат. чест. зграде бр. 38) се сустицала са цестом из Дубраве за Ислам Латински и настављала даље западно од цркве (кат. чест. земљишта бр. 2272). Да би се реалзовала идеја о јединственој цјелини стамбеног комплекса и објеката за господарску намјену испред њега, ова је цеста била у пољу испод куле скренута на десно према Карановим кућама (кат. чест. зграде бр. 40 и 41), поред којих је излазила на цесту из Дубраве за Ислам Латински. Промјеном траса цесте Задар - Ислам Грчки (кат. чест. земљишта бр. 2280) и цесте кроз Дубраву (кат. чест. земљишта бр. 2272) авлија данашње Куле Јанковића престала је бити раскршће ових двију цеста чиме је Кула добила изразитије ладањско озрачје.

На францисканском катастарском плану посебно је интересантна честица зграде кружног тлоцрта бр. 37. која се налази југоисточно од гумна (кат. чест. земљишта бр. 919/1) начестици земљишта бр. 920. У Уписнику честица зграда честица зграда стоји да је ријеч о торети површине 32.71 клафтера квадратна (117,56 m²), која је такођер била у посједу Деде Митровић (Јанковић) Ђурђа. Њен промјер износио је око 12 метара, док нам њена висина у то вријеме није позната. У Вријеме реамбулације францисканског катастра седамдесетих година 19. вијека ове торете више није било. Тешко је судити о разлозима због којих је срушена тј, разграђена, али је јасно да је већ тада била дуже

Кула Јанковић Стојана

Аутор текста Марко Синобад

понедељак, 17 јануар 2011 18:29 - Последње ажурирано понедељак, 01 август 2016 11:15

вријеме запуштена и изван своје основне намјене. Након коначног повлачења Османлија и успостављања млетачке управе, тј. након помицања граничног подручја према истоку, фортификацијски објекти на овом подручју су све мање служили својој намјени. Када је успостављана аустријска управа они су потпуно изгубили своју улогу и били препуштени пропадању. Могуће је да је ова торета у посједу Деде Митровић (Јанковић) Ђурђа била разграђена због грађевинског материјала који је био потребан за изградњу комплекса Куле Јанковића. Постојање торете за собом повлачи и питање јели она изворно била засебан објект или је пак била у склопу веће фортификацијске цјелине која се за разлику од ње није сачувала до 19. вијека.

Францискански катастарски план биљежи и одређене промјене на току извора
Клокотуше (*Torrente*
Locquotusa
) . У вријеме кад је рађе
н
а прва катастарска
и
змјера терена
,
вода с овог извора текла је сјеверозападно од баште (кат
. .
ч
ест
. .
земљишта бр
. .
2295)
,
д
ок
је у вријеме реамбулације
катастра
она
текла
по
средици баште (кат
. .
ч
ест
. .
земљишта бр
. .
2295/3), а
по

ТОМ
ПО
Д
ПРАВИМ УГЛОМ
С
КРЕТАЛА
Н
А СВОЈ СТАРИ ТОК
.
У
З СТАРИ ТОК ИЗВОРА
,
У БАШТИ (КАТ_ЧЕСТ
.
ЗЕМЉИШТА БР. 90) ЈЕ
П
ОСТОЈАО
И
ЈЕДАН ОБЈЕКТ ЗА
ГОСПО
ДАРСКУ
НАМЈЕНУ
(КАТ
. Ч
ЕСТ
.
З
ГРАДЕ
БР
.
34) ПОВРШИНЕ 6,6 КЛАФТЕРА КВАДРАТНИХ (23
,
72
m
2
) . СЈЕ
В
ЕР
НО
ОД ИЗВОРА КЛОКОТУША, ТАКОЂЕР
Н
А
ПОС
ЈЕДУ МИТРОВИ
Ћ
(Ја

Н
кови
ћ
) Ђурђа, између чести
ц
е земљишта бр
. 83 коју
ј
е тада обрађивао
колон
Зоран Кати
ћ
и
чести
ц
е земљишта бр. 108. Убиљеже
н ј
е и извор Мирњ
ак
(
Torrente Mirgnach
) (кат
. ч
ест
. земљишта бр
. 2294). Њ
его
во
г
тока
у
вриј
еме реамбулације катастра више није било.

У посједу Деде Митровић (Јанковић) Ђурђа био је и склоп објеката за господарску на
мј
ну (кат. чест. зграде бр. 31) који се налазио
источно
од из
в

ора Мирњак, а за
падно
од цесте за Ислам Латински

.
Овај склоп су
чин
иле једна господарска кућа у средиш

т
у и двије дрв

е
не штал

е
уз об

о
д д

во
ришта

, укупне
површин
е од 228

,
34 клафт

е
ра квадратна (820,65 m²

).
У

периоду
између
исцртавања

и
реамбула

ц
ије фран

ц
исканског катастра, ови су објекти били срушени, а на њиховом мјесту је и

з
грађено пет

нових
објеката.

Сјеверно од ових објеката, постојао је још један склоп кућа у посједу Деде Митровић
(Јанковић Стојана) Ђурђа (кат.
чест. зграде бр.30). Ријеч је о стамбе

Кула Јанковић Стојана

Аутор текста Марко Синобад

понедељак, 17 јануар 2011 18:29 - Последње ажурирано понедељак, 01 август 2016 11:15

Н
ој кући, дрве
ној
кући за господарску
Н
амјену и дворишту укупне површине од
118,04 клафтера
К
вадратна које је користио
колон И
ва
Н
Кат
и
ћ (424
,
23 m
2
)
.
И
ови
су објекти били сру
ш
ени у периоду између ис
Ц
ртавања и реамбулације фран
Ц
исканског катастра, а на њиховом
мјесту
су подигнута два
Н
ова објекта приближно исте површине и
још
један об
екат
југоисточ
но
од њ
и
х.

Црква Св. Ђурђа налази се на брежуљку око 50 m сјевероисточно од комплекса Куле Јанковића . Ријеч је о једнобродној г

Кула Јанковић Стојана

Аутор текста Марко Синобад

понедељак, 17 јануар 2011 18:29 - Последње ажурирано понедељак, 01 август 2016 11:15

рађев

и

ни дужине 15,58

м

(укупна дужнна с апс

и

дом 17,73

м

)

и

ш

и

р

и

не 6,88

м

, с

полуктуж

н

о

м апс

и

дом која над главн

и

м западним прочељем има

звоник

на пресл

иц

у. На главном прочељу

ц

ркве, с обје стра

н

е врата, приз

и

дане су камене клупе по читавој ширин

и

цркве,

изн

ад којих постоје два ома

њ

а

п

розора с решеткама. И

зна

д довра

т

Н
и
ка црквен
и
х врата налази се лунета, а изиад ње
ос
меролисна прошупљена розет
а
направљена из монолитне четвртасте ка
м
е
не
п
лоче. Сличне розете, али које више
подсј
ећају на котач
н
его
на стилизовани
цвијет, постоје на гла
в
ним запа
дним
прочељима
цркава Св
. Илије
у Отону код Книна,
С
в. Луке у Мокром Пољу,
С
в. Николе у Ерв
е
нику
и
С
в. Јо
вана
у Јошанима у Л
и
ци
[22].
Црква
С
в. Јо
вана
у Јошанима је

с
ре
дњовјековна
црква, док и у преостала три случаја одређени архитектонски елементи
оправдавају датацију

ц
ркава у сред
њ
и вијек[23]. Једна врата с лунетом
из
над
довра
тника и
два прозора од којих је један полукружан, постоје и на јужном
прочељу
цркве

. У цркви се под подом, испред иконостаса, налазе гробови
истак
нутих
члано
ва
пле
менитих
фамилија
Митрови
ћ
(Јанковић) и Десница

.
На двије надгробне плоче постоје пра
в
о
угаона
поља с ћириличним
натписима

.
Један надгроб
ни
натпис свједо чи о сердару Деде Митровићу
покопаном у цркви 7

.
д
ецембра 1768.
године
, док се на другом
н
атпису јасно

разлучује само

датум

12. јул 1789.

Године.

Менза у олтр

ном

простор

у

цркве је

сполиј

у се

кундарно

ј употреби који је изворно имао дру

гу

намјену.

Плоча је некад

била

већа, а извор

н

а профилација уз руб

је остала на запад

ној

и јуж

ној

страни данашње мензе.

Ц

рква

Св

. Ђурђа данас је искључиво у

функцији

мазуолеја племенитих

породица

Митровић (Јанковнћ) и Десница,

док је некад уједно била и филијална црква парохије Ислам

[24].

Око цркве постоји гробље. Међутим, од више камених надгробних споменика који су до почетка

п

осљедњег рата

по

стојали на гробљу, до данас су

се са

чувале

само двије надгробне

пл

оче уз

јужно прочеље цркве

и надгробни споменик

Никанора Ракетића, кума Уроша и Бошка Де

сни

це

[25]. Једна

камена плоча, за коју се не може поуздаио рећи да је надгр

обна

, налази се

испред

ц

ркве, а у врх

у

степеница којима се

присту

пало црк

в

и

.

Црква Св. Ђурђа на францисканском катастарском плану представљена је катастарском честнцом зграде број 36

.

У то је вријеме она такођер била

у вла

сништву

Деде Митровић (Јанковнћ) Ђурђа, а заједно с

г

робљем заузимала

ј

е површину од 587,82 клафтера квадратна

(

2112,62

m

²

). Гробље се

п

ростирало

сје

верно,

источно и јужно

од цркве. У периоду изме
ђ
у
исц
ртава
ња
и
реамбула
ц
ије франциска
нског
катастра, цеста за Ислам Латински
била
је премјештена
источно
од цркве
и
трасира
н
а преко гробља
,
ч
име
је
смањена
њего
ва
катастарска
површина.
Усљед
овог
захвата у простору
могу
ће је да се покоји гроб
налази
испод данаш
ње цесте
и
чак с њене друге
стр
ане
.

Датација цркве поприлично је упитна. Вријеме њене изградње најчешће се датира у

17.
када се претпоставља да је у Исламу установљена
православна парохија
[26]. Међу
т
им, по
ст
оје индиције даје
мје
сто на којем је
ова црква подигну
т
а, сакра
лну намјену
имало и у ра
нијим
раздобљима.
Могуће
да
ј
е данашњ
а
црква
С
в. Ђурђа у 17. или 18.
вијеку
била
п
одигнута
на темељна старије цркве из касног средњег
виј
ека или чак да је ријеч
само о об
н
ови старије цркве. Сакрал
ни
континуитет од сре
дњег
вијека, а у
пој
един
и
м случајевима
и
од касне
ант

вијек,

ике, потврђен је у случају више цркава

у

околи

ни

. Цркве

С

в.

Николе

и

С

в. Петра у Кули Атла

г

ића,

Св

. Јеролима и Маријина

у

знесења у

Корлату

,

С

в. Марка у Ка

рину

,

С

в

.

Или

је у Парчи

ћ

има,

С

в. Миховнла у

Ву

кши

ћ

у,

С

в. Ивана у Ба

њ

евц

и

ма,

С

в.

а

р

х
анђела у
Мирању, С
в
. Петке у Кола
рини
,
С
в
. Петра у М
орп
олачи,
Св
. Мартина у
Лепурима
и
С
в
. Ђур
ђа
у
Биљанима
Горњим су грађевине рома
ничког
и/или
готичког стила које су у ма
ње
м или већем обиму биле на
кнадно
ре
н
овиране
[27].
Црква
С
в.
Аћи
ма
и
Ане
на Брибирској главици
п
ружа примјер изград
ње

потпуно нове
лонгитуналне
цркве на темељима
раносредњовјековне
осмеролис
а
не рот
о
нд
е
из 9. в
ијека
[28].

На подручју Ислама Грчког убицирају се двије цркве *sancti Georgii* која се помињу у
писа ним изворима из
1 3. вијека [2
9]

.
Ријеч је о в
е
ћ споменутом
при
јепису из 17.
вијека
исправе од 25. јуна
1
272.
г
одине којом угарски краљ
С
тјепан
потврђује дар
овницу
бана Роланда од 16.
августа
1266. године о
даваљу земље
Четиглавац
нинс
кој бискупији
[30]. На
топо
графској скици

овог
посједа међу међаш
и
ма се појављују и двије цркве
sancti Georgii
[31]. Једна црква убицира се на локал
ит
ет
Црквине
који се налази у
по
љу око пола
километра западно од комплекса Куле Јанкови
ћ
а
[32].
На
овом локалитету
археолошка ископавања до сада нису проведе
н
а, док
пронађени површински налази
пот
ич
у искључиво из
п
ериода римског царства. Проналажени
су
уломци ц
рије
п
а, разне керамике и стакла
[33].
Н
а темељу
ових
налаза,
н
а
локалитету
Црквине
се може пре
тпо
ставити
villea rusticate
, међутим,

пре
т
п
оставци
о постојању
ц
ркве, површински
нала
зи за сада не иду у
прилог. Други занимљив локалитет у вези с
у
бика
цијом
цркве
sancti Georgii
нала
зи
се у југозапад
ном
д
и
јелу И
с
лама Грчког на граници са селом Каш
иће
м
.
Он
дје
постој
е остаци цркве која врло вјеројатно датира у средњи
вијек.
Р
ушевине ове цркве
уцртан
е су на ли
сту
VIII фра
нци
сканског катастарског пла
н
а
општ
ине Ислам Г
рчки
. Црква је приказана као једнобродна с право

угаоном
а
псидом
(ка
т.
чест. зград
а
бр
.
91).

У погледу убикације црква *sancti Georgii* из 13. вијека које су се налазиле на међи посједа

Че
тигл
ав
а
ц
, с обзиром
н
а тренутно стање истражености,
у обзир долазе два локалитета:
Ц
рква
С
в. Ђурђа уз
комп
лекс Куле
Јанковића
и црква у близини засеока Лакнћи
. Систематска
археолошка истраживања
на овим локалитетима, којих до сада није било,
п
ружила би јаснији
увид у постанак и развој ових сакралних објеката и
гр
обаља уз њих,
затим
квалите
тни
ју основу за даљња
и
стражнвањ

Кула Јанковић Стојана

Аутор текста Марко Синобад

понедељак, 17 јануар 2011 18:29 - Последње ажурирано понедељак, 01 август 2016 11:15

а
на тему уб
и
цирања посједа
који је нинска
бискуп
ија у
касном
средњем

В
ијеку имала на подручју Ислама Грчког.

Бројна питања која су се у научним круговима у вези Куле Јанковића поставила или се из постојећих расправа сама намећу, чекају на подробније и квалитетније анализе. У задње вријеме покренута је иницијатива за ревитализацијом Куле и околног подручја пострадалог у минулом рату те одржања и суживљавања једног с другим. Одрђени успјеси су се већ получили, а надамо се да ће уз добру вољу у скорој будућности плодови оваквих настојања бити још већи. Након периода разграђивања, порушено је потребно у миру поново изградити.

Галерија

{gallery}znamenitosti/kula_jankovica{/gallery}

Галерија

Фотографије су направљене 30. јула 2016.

{gallery}znamenitosti/kula_jankovica02{/gallery}